

РЕШЕНИЕ

№ 20239

гр. София, 12.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в
публично заседание на 14.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **3245**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр.
с чл.124 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на Д. Н. А. от [населено място], против Заповед № РД 01-0411/06.03.2025г.
на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане, изменена със Заповед №
РД01-0423/07.03.2025г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане, с
която на основание чл. 100, ал.1, т.2 от ЗДСл е временно отстранен от работа.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на административния акт като постановен
при липса на мотиви, което представлява самостоятелно основание за отмяната му и пречатства
възможността да се провери спазена ли е целта на закона. Жалбоподателят счита, че независимо,
че заповедта е издадена в условията на оперативна самостоятелност, органът е бил длъжен да
посочи конкретни съображения за предприемане на тази ограничителна мярка спрямо
него. Твърди, че в случая е налице превратно упражнено правомощие на органа по назначаването,
както и че е нарушен принципът на съразмерност по чл.6, ал.1 АПК, принципът на правовата
държава, залегнал в чл.4, ал.1 от Конституцията на Република България, както и чл. 35 АПК.
Излага подробни съображения и в писмени бележки. Моли заповедта да бъде отменена.
Претендира присъждане на направените разноски.

Ответникът - изпълнителният директор на Агенцията за социално подпомагане (АСП), чрез
процесуалния си представител и в представени писмен отговор оспорва жалбата и излага доводи
за законосъобразност на обжалваната заповед. Моли съда да постанови решение, с което да я

отхвърли като неоснователна. Не претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 171 АПК представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Д. Н. А. е заемал длъжността ръководител на Инспектората на Агенцията за социално подпомагане, на която е назначен със Заповед № ЧР-19/ 14.01.2011г. на изпълнителния директор на АСП. Със споразумение на основание чл. 81б от ЗДСл е преминал на държавна служба в Министерството на туризма на длъжност ръководител на инспекторат по чл. 46 от Закона за администрацията за срок от 4 години, считано от 29.04.2024г., за което е издадена Заповед ЧР-СП-1 2087 / 26.04.2024г. на изпълнителния директор на АСП.

На основание чл. 81б, ал.5 и 6 от ЗДСл, искане № Т-12-00-34/ 28.02.2025г. от Министерството на туризма със Заповед № ЧР-СП-1 38/ 04.03.2025г. на изпълнителния директор на АСП е прекратено временното преместване на Д. Н. А. да изпълнява длъжност ръководител на Инспекторат в Министерството на туризма.

Със заповед № РД01-0561/05.03.2025г. изпълнителният директор на АСП е наредил да се свика дисциплинарният съвет и да се образува дисциплинарно дело срещу Д. Н. А. с цел установяване на обективната истина и за изясняване на фактите и обстоятелствата по извършените дисциплинарни нарушения от служителя, обективирани в доклад изх. № И03-04 от 21.06.2024г. на Инспектората на Министерството на труда и социалната политика (МТСП) от извършена комплексна проверка на дейността на Инспектората на АСП за периода 01.01.2023 - 31.03.2024г. На заседание на дисциплинарният съвет, проведено на 06.03.2025г., след запознаване със Заповед № РД01-0406/ 05.03.2025г. на изпълнителния директор на АСП и доклад изх. № И-03-04 от 21.06.2024г. на Инспектората на МТСП, дисциплинарният съвет с единодушие е образувал дисциплинарно дело № 6 по описа на АСП за 2025г. срещу Д. Н. А., ръководител на Инспектората на АСП.

С писмо 30-18776/ 06.03.2025г. служителят е поканен да даде писмени обяснения и да приложи доказателства във връзка с изложението в доклад изх. № И-03-04 от 21.04.2024г. на Инспектората на МТСП и докладна записка № 30-18290/ 04.03.2025г. Писмото е връчено на служителя на 06.03.2025г.

На същата дата със Заповед РД01-0411/06.03.2025г. на изпълнителния директор на АСП, на основание чл. 100, ал.1, т.2 от ЗДСл, във връзка с решение на дисциплинарният съвет за АСП за образуване на дисциплинарно дело, обективирано в протокол от проведено заседание на 06.03.2025г. Д. Н. А. е временно отстранен от работа, считано от 06.03.2025г. Заповедта е връчена на служителя на същата дата, видно от отбелязването върху нея.

Отново на 06.03.2025г. е издаден болничен лист № Е20242486404. След представяне на болничния лист със Заповед № РД01-0423/ 07.03.2025г. на изпълнителния директор на АСП, Заповед № РД01-0411/06.03.2024г. за временно отстраняване от работа на Д. Н. А., е изменена като думите “считано от 06.03.2025г”. се заменят с думите: “след изтичане на срока на временната му неработоспособност”.

С писмения отговор на жалбата до съда от ответника е представен доклад изх. № И-03-04 от 21.04.2024г. на Инспектората на МТСП и кореспонденцията, с която е изпратен на изпълнителния директор на АСП, както и доказателства за компетентността на органа, издал оспорената заповед - трудов договор № 2/ 27.01.2025г. Представени са и още два болнични листове за жалбоподателя, от които се установява, че е бил в отпуск поради временна неработоспособност до 18.05.2025 г.

Предвид така установеното от фактическа страна и при извършената проверка за

законосъобразност на обжалвания административен акт по реда на чл. 168 АПК съдът намира следното.

Жалбата е подадена в срок и от лице с правен интерес - адресат на административен акт, засягащ пряко и непосредствено негови права - правото му на труд, следователно е допустима за разглеждане по същество относно нейната незаконосъобразност. Неоснователни са доводите на ответника за недопустимост на обжалването, на основание чл. 159, т.1 АПК. Въпреки, че не е посочено изрично в закона, съдебната практика е непротиворечива, че заповедта по чл 100, ал.1 от ЗДСл представлява административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 АПК и и подлежи на обжалване от лицата, чиито права и интереси са пряко засегнати от нея - нейните адресати. Правомощието на органа по назначаване по чл.100, ал.1, т.2 от АПК се упражнява при условията на оперативна самостоятелност, а не по целесъобразност, поради което и подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. На основание чл. 169 АПК при оспорване на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност, съдът проверява дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административните актове.

Оспореният акт е издаден от изпълнителния директор на АСП който е компетентният орган, съгласно разпоредбата на чл. 100, ал.1 ЗДСл, в писмена форма. Обстоятелството, че в него не е посочена изрично възможността да бъде оспорен не води до извод за незаконосъобразността му, доколкото това обстоятелство води до последиците по чл. 140 АПК - удължаване на срока на обжалването ѝ от 14 дни на два месеца.

Заповедта е постановена след образуване на дисциплинарно производство срещу служителя. Обстоятелството, че жалбоподателя веднага след издаването ѝ ползва разрешен от медицинските власти отпуск не води до извод за наличие на нарушение, доколкото липсва забрана в ЗДСл за провеждане на дисциплинарно производство и свързаните с него процедури, каквато е и отстраняването от длъжност по време на ползване на отпуск, а това обстоятелство се отчита при изчисляване на сроковете за провеждането и приключването му.

Разпоредбата на чл. 100, ал.1, т.2 от ЗДСл предвижда възможност за органа по назначаването да отстрани временно държавния служител от работа, когато против него е образувано дисциплинарно дело. Нормата е диспозитивна и предоставя на административния орган при осъществяване на предвидените в закона фактически предпоставки да прецени наличието на основания за отстраняване на служителя от работа във всеки конкретен случай.

Законодателят в чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДСл е поставил като достатъчно условие за осъществяване фактическия състав на визираната правна норма установяване на обстоятелството, че срещу държавния служител има образувано дисциплинарно дело. След като е безспорно установено, че към 06.03.2025 г. такова по отношение на Д. Н. А. е налице, фактическият състав по отстраняване от работа по ал. 1, т. 2 на чл. 100 от ЗДСл е изпълнен.

С издаване на заповед за временно отстраняване се налага забрана на служителя, до възстановяването му на работа, да изпълнява задълженията си по служебното правоотношение, което продължава да съществува. Служителят се възстановява на работа когато дисциплинарното производство бъде прекратено или когато на служителя не бъде наложено наказание "уволнение". С временното отстраняване на държавния служител се цели защита на специфичния авторитет на службата, който би могъл да бъде накърнен, ако лицето продължи да извършва дейност, във връзка с която вече е образувано дисциплинарно производство срещу него. С прилагане на мярката на административна принуда се цели и предотвратяване на действия на служителя, които биха осутили или затруднили образуваното срещу него дисциплинарното производство – в този смисъл решение № 5 от 12.05.2016 г. по к. д. № 2/2016 г. на Конституционния съд на РБ. Органът

по назначаване разполага с оперативна самостоятелност да прецени дали да отстрани дисциплинарно привлеченото лице, но прилагайки мярката е длъжен да изложи мотиви за решението си.

Основателни са доводите на жалбоподателя, че заповедта е немотивирана. Преценката за законосъобразността на заповедта за временно отстраняване на служителя следва да е съобразена с фактическите и правни обстоятелства към момента на издаването ѝ. В настоящия случай административният орган не е мотивирал издаването на заповедта за временно отстраняване с конкретни обстоятелства и съображения, свързани с поведението на служителя, неговата длъжност, характера на нарушението или пр. и дали и как това би повлияло или затруднило дисциплинарното производство.

Заповедта е издадена в нарушение на разпоредбата на чл. 59, ал.2, т.4 АПК, поради липса на надлежни мотиви. Фактически основания за отстраняването не се съдържат и в протокола от заседанието на дисциплинарния съвет от 06.03.2025г., на който се позовава органът и в който е отразено образуването на дисциплинарно дело. Видно от изложеното в процесната заповед, в същата липсват каквито и да е мотиви, защо се налага отстраняване на служителя от работа. Посочено е само, че се издава във връзка с образувано дисциплинарно дело, обективизирано в протокола. В посочения протокол не се споменава отстраняване от работа на служителя, нито доводи и съображения, които биха могли да бъдат, свързани с необходимостта от такова. Органът е длъжал такива мотиви, както за да се гарантира правото на защита на служителя, така и за да е възможна съдебната проверка. Излагането на мотиви е необходимо, за да се провели дали е спазена целта на закона - чл. 146, т.5 АПК и дали не е налице превратно упражнено правомощие. Правото на дисциплинарно-наказващият орган да отстрани временно от работа служител е в неговата оперативна самостоятелност и целесъобразността на решението му не подлежи на съдебен контрол, но това право не е императивно, т. е. служителят не се отстранява винаги при образуване на дисциплинарно производство. Този извод следва от граматическото тълкуване на чл. 100, ал.1 ЗДСл. Употребата на израза "може" говори за една възможност за органа, а не за задължителна последица при образуване на дисциплинарно производство. Отстраняването от работа е една възможност, предоставена на органа, за възползването от която същият дължи мотиви – кое налага отстраняване от работа. Това е така, защото отстраняването от работа има неблагоприятни последици за служителя, срещу които е образувано дисциплинарно производство. Същият, видно от разпоредбата на чл. 100, ал.3 ЗДСЛ., за времето, през което е бил отстранен не получава заплата, а това има за последица и загуба на осигурителни права. Липсата на мотиви в случая прави невъзможна преценката за спазване на принципа на съразмерност/пропорционалност.

Изискване на чл. 146 АПК за законосъобразност на административния акт е той да бъде мотивиран. В случая освен наличието на висящо дисциплинарно производство издателят на административния акт не е изложил никакви конкретни обстоятелства и съображения, дори общи и абстрактни, които са го мотивирали временно да отстрани от длъжност служителя. Целта на закона за временно отстраняване от длъжност е да бъде лишен служителя от възможността да влияе на хода на дисциплинарното производство. Тази възможност обаче зависи от длъжността на държавния служител, от вида и същността на дисциплинарното нарушение, от поведението на самия служител във времето и др. Правомощията при оперативна самостоятелност се упражняват при спазване на принципа за съразмерност по чл. 6, ал.1 и чл. 5 от АПК и по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният орган е длъжен да се въздържа от актове, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Липсата на мотиви е основание за отмяна на оспорената заповед и предвид ТР № 4/2004 г. по т. д. № 4/2002 г. на ОС на

съдиите от ВАС и ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС. В този смисъл е и практиката на ВАС - Решение № 333 от 17.01.2022 г. на ВАС по адм. д. № 10537/2021 г., V о.; Решение № 495 от 16.01.2024 г. на ВАС по адм. д. № 4321/2023 г., V о.; Решение № 7925 от 17.07.2023 г. на ВАС по адм. д. № 10144/2022 г., V о.,

С оглед на изложеното съдът намира подадената жалба за основателна, а оспорената Заповед № РД01-0423/02.03.2025г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане, за незаконосъобразна.

Направеното искане от жалбоподателя в настоящото производство за присъждането на направените по делото разноски като своевременно направено и основателно с оглед крайния изход на спора и разпоредбата на чл. 143, ал.1 АПК следва да се уважи за сумата от 1000 (хиляда) лева - заплатено адвокатско възнаграждение. Съдът счита възражението за прекомерност, направено от ответника, за неоснователно, доколкото размерът на адвокатското възнаграждение е минималният, определен в чл.8, ал.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 2, от АПК Административен съд София-град, Първо отделение, LXV състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № РД 01-0411/06.03.2025г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане, изменена със Заповед № РД01-0423/07.03.2025г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане.

ОСЪЖДА Агенцията за социално подпомагане да заплати на Д. Н. А. от [населено място] разноски в размер на 1000 (хиляда) лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението, че е изготвено.

Съдия: